

- 2) Om frågan huruvida det är nödvändigt att rimliga åtgärder vidtas för att undvika en kraftig försening som sådan ska besvaras jakande, ska då artikel 5.3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 261/2004 av den 11 februari 2004 om fastställande av gemensamma regler om kompensation och assistans till passagerare vid nekad ombordstigning och inställda eller kraftigt försenade flygningar och om upphävande av förordning (EEG) nr 295/91 tolkas på så sätt att lufttrafikföretaget som utför flygningen, för att inte bli skyldigt att betala kompensation i enlighet med artikel 7 i förordningen när passagerare transporteras på en flygförbindelse som består av två (eller fler) flygningar, bara behöver vidta rimliga åtgärder för att undvika att den flygning som detta lufttrafikföretag ska genomföra och som eventuellt riskerar att bli försenad blir försenad, eller på så sätt att lufttrafikföretaget dessutom ska vidta rimliga åtgärder för att undvika en kraftig försening för den enskilde passageraren på den slutliga bestämmelseorten (till exempel genom att kontrollera huruvida det är möjligt att göra en ombokning till en annan flygförbindelse)?
- 3) Ska artiklarna 5, 6, 7 och 8 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 261/2004 av den 11 februari 2004 om fastställande av gemensamma regler om kompensation och assistans till passagerare vid nekad ombordstigning och inställda eller kraftigt försenade flygningar och om upphävande av förordning (EEG) nr 295/91 tolkas på så sätt att lufttrafikföretaget som utför flygningen i händelse av en kraftig försening på den slutliga bestämmelseorten – för att inte bli skyldigt att betala kompensation i enlighet med artikel 7 i förordningen – ska göra gällande och bevisa att det har vidtagit rimliga åtgärder för att boka om passageraren till en flygförbindelse med vilken vederbörande förmodligen kan nå den slutliga bestämmelseorten utan en kraftig försening?

(¹) EUT L 46, 2004, s. 1.

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Högsta förvaltningsdomstolen (Finland) den
1 december 2017 – Luonnonsuojeluyhdistys Tapiola Pohjois-Savo – Kainuu ry**

(Mål C-674/17)

(2018/C 063/10)

Rättegångsspråk: finska

Hänskjutande domstol

Högsta förvaltningsdomstolen

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Luonnonsuojeluyhdistys Tapiola Pohjois-Savo – Kainuu ry

Andra deltagare och parter: Suomen riistakeskus, Risto Mustonen, Kai Ruhanen

Tolkningsfrågor

- 1) Kan regionalt begränsade dispenser för jakt beviljas i stamvårdande syfte på ansökan av enskilda jägare i enlighet med artikel 16.1 e i livsmiljödirektivet (¹), med beaktande av artikelns ordalydelse?
- Har det, att prövningen gällande dispensen grundar sig på den riksomfattande förvaltningsplanen och den största tillåtna bytesmängd som stadgas i förordning, inom vars gränser dispens årligen kan beviljas på en medlemsstats område, betydelse i ärendet?
 - Kan man i prövningen beakta även andra frågor som syftet att förhindra hundskador och öka den allmänna trygghetskänslan?
- 2) Kan beviljandet av dispens för i första frågan avsedd jakt i stamvårdande syfte motiveras med att det inte finns någon i artikel 16.1 i livsmiljödirektivet avsedd annan lämplig lösning för att förhindra tjuvjakt?

- Kan man i så fall beakta de praktiska svårigheterna med att övervaka tjuvjakt?
 - Har syftet att förhindra hundskador och öka den allmänna trygghetskänslan eventuellt betydelse vid bedömningen av en annan lämplig lösning?
- 3) Hur ska förutsättningen gällande en gynnsam bevarandestatus i enlighet med artikel 16.1 i livsmiljödirektivet bedömas i samband med beviljandet av regionalt begränsade dispenser?
- Ska artens bevarandestatus bedömas både regionalt och riksomfattande eller på ett ännu vidare utbredningsområde för arten i fråga?
 - Är det möjligt att förutsättningarna för dispens enligt artikel 16.1 i livsmiljödirektivet uppfylls trots att artens bevarandestatus inte kan bedömas att vara gynnsam på det sätt som avses i direktivet?
 - Om svaret på föregående fråga är jakande, i vilka situationer kunde detta vara fallet?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter (EGT L 206, 1992, s. 7; Svensk specialutgåva, område 15, volym 11, s. 114).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Curtea de Apel Ploiești (Rumänien) den 1 december 2017 – Oana Mădălina Călin mot Direcția Regională a Finanțelor Publice Ploiești – Administrația Județeană a Finanțelor Publice Dâmbovița, Statul Romän – Ministerul Finanțelor Publice, Administrația Fondului pentru Mediu

(Mål C-676/17)

(2018/C 063/11)

Rättegångsspråk: rumänska

Hänskjutande domstol

Curtea de Apel Ploiești

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Oana Mădălina Călin

Motpart: Direcția Regională a Finanțelor Publice Ploiești – Administrația Județeană a Finanțelor Publice Dâmbovița, Statul Romän – Ministerul Finanțelor Publice, Administrația Fondului pentru Mediu

Tolkningsfråga

Kan artikel 4.3 FEU, i vilken det hänvisas till principen om lojalt samarbete, artiklarna 17, 20, 21 och 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, artikel 110 FEUF, rättssäkerhetsprincipen, principerna om likvärdighet och effektivitet, vilka följer av principen om processuell autonomi, tolkas så, att dessa utgör hinder för nationella bestämmelser, i synnerhet artikel 21.2 i legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ (Förvaltningsprocesslagen), såsom Înalta Curte de Casație și Justiție (ICCJ) – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (Högsta domstolen, avdelningen med behörighet att meddela avgöranden avseende rättsfrågor) har tolkat den i sitt avgörande nr 45/2016, enligt vilken den frist inom vilken det kan inges resningsansökan med stöd av bestämmelserna i artikel 21.2 i lag nr 554/2004 är en månad och löper från det datum då den slutliga dom som resningsansökan avser har delgetts?